

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการจัดการมลพิษของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว กรณีศึกษาอำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบทของปัญหามลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าว ผลของมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวต่อผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว และศึกษาถึงการจัดการมลพิษของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว โดยศึกษาจากประชากรคือ ผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว และผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวในอำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้มีแบบสอบถาม 2 ชุด แบบสอบถามชุดที่ 1 แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับผลที่เกิดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวต่อผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว แบบสอบถามชุดที่ 2 แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการจัดการมลพิษของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

1. ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวช. มีรายได้ระหว่าง 5,001-7,500 บาทต่อเดือน หน้าที่ที่ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวคือการลงข้าวเปลือก มีอายุการทำงานในโรงสีข้าวอยู่ระหว่าง 1-5 ปี และมีระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว 5-8 ชั่วโมงต่อวัน

2. ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง มีอายุอยู่ในช่วง 41-50 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี มีประสบการณ์ในการทำโรงสีมากกว่า 10 ปีขึ้นไป กำลังการผลิตของโรงสีข้าวมากกว่า 60 เกวียนต่อวันขึ้นไป

5.1.2 ผลที่เกิดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวต่อผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว

1. ผลจากฝุ่นละออง ทำให้เกิดการระคายเคืองต่อระบบทางเดินหายใจ และเกิดโรคภูมิแพ้ เนื่องจากการได้รับฝุ่นละออง

2. ผลจากเสียงดัง ผลที่เกิดขึ้นส่งผลต่อการได้ยินเสียง ขัดขวางการติดต่อสื่อสารทำให้องค์
ตะโกนสื่อสารกันการสื่อสารบกพร่อง รบกวนสมาธิการรับฟัง ส่งผลต่อสุขภาพจิตเกิดความเครียด
ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานรบกวนการทำงานทำงานล่าช้า ตามลำดับ

3. ผลจากความร้อน ผลที่เกิดขึ้นส่งผลทำให้อ่อนเพลียเนื่องจากความร้อน การขาดน้ำ
เป็นลมเนื่องจากความร้อน เกิดผดผื่นบริเวณผิวหนัง เป็นตะคริว ตามลำดับ

5.1.3 การจัดการมลพิษของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว

ส่วนใหญ่มีการตรวจวัดปริมาณฝุ่นละออง ความดังเสียง ความร้อนแต่ไม่สม่ำเสมอ โดยผู้
ประกอบกิจการโรงสีข้าวส่วนใหญ่มีการติดตั้งระบบกำจัดฝุ่นละออง ซึ่งใช้ระบบสเปรย์น้ำ ระบบถู
กรอง และระบบเก็บรวบรวมฝุ่นละออง ตามลำดับ

จากการศึกษาพบว่าผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าวคิดว่าการใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ดีและ
เหมาะสมสามารถจัดการกับปัญหามลพิษด้านฝุ่นละออง เสียงดัง และความร้อนได้แต่ต้องใช้การ
จัดการด้านอื่นร่วมด้วย โดยผู้ที่มิบทบาทสำคัญในการจัดการปัญหามลพิษที่เกิดจากกระบวนการ
ผลิตของโรงสีข้าวคือผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว ผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และ
ชุมชนใกล้เคียงตามลำดับ

โดยตัวผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าวมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมลพิษที่เกิดจาก
กระบวนการผลิตจากโรงสีข้าวบ้างเป็นบางครั้ง และให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตัว
และการป้องกันตัวเองจากมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตจากโรงสีข้าวบ้างเป็นบางครั้ง โดยการ
ประชาสัมพันธ์ การจัดบอร์ดความรู้ และการจัดอบรม ตามลำดับ อีกทั้งผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว
มีการจัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากฝุ่นละออง เสียงดัง และความร้อน แต่มีให้ไม่ครบตามจำนวน
ของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว

ส่วนตัวผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันฝุ่นละอองบ้างเป็นบางครั้ง และไม่
มีการใช้อุปกรณ์ป้องกันเสียงดัง ส่วนใหญ่ยังไม่ใช้อุปกรณ์ป้องกันตัวเอง โดยได้รับความรู้ความ
เข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวและการป้องกันตัวเองจากมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตจากโรงสี
ข้าวโดยการประชาสัมพันธ์ หนังสือเอกสาร วิทยุ โทรทัศน์ ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาบริบทปัญหามลพิษจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวพบว่า มลพิษที่พบ
มากที่สุดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวได้แก่ มลพิษทางอากาศซึ่งเกิดจากฝุ่นละออง
เนื่องจากในกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวมีหลายขั้นตอนที่ก่อให้เกิดฝุ่นละออง เช่น การที่รถขน
ข้าวเปลือกนำข้าวเปลือกมาเทบริเวณลานข้าว รถตักเกลี่ยข้าวเพื่อตากข้าวเปลือกบริเวณลานตาก

ข้าวซึ่งเป็นขั้นตอนที่ก่อให้เกิดการฟุ้งกระจายของฝุ่นละอองเป็นจำนวนมากและเป็นบริเวณกว้างมากที่สุด การร่อนเพื่อกะเทาะเปลือก การบรรจุแกลบและข้าวสาร ซึ่งในขั้นตอนดังกล่าวทำให้เกิดฝุ่นละอองจำนวนมาก และในขั้นตอนดังกล่าวนั้นป้องกันไม่ให้เกิดฝุ่นละอองได้ยากซึ่งฝุ่นละอองเหล่านี้จะก่อให้เกิดการระคายเคืองต่อระบบทางเดินหายใจแก่ผู้ที่สูดเอาฝุ่นละอองเข้าไปและก่อให้เกิดอาการผื่นคันแก่ผู้ที่สัมผัสสัมผัสกับฝุ่นละอองเหล่านี้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สุจิรา ประสารพันธ์ (2544) ซึ่งศึกษาเรื่องฝุ่นละอองในสิ่งแวดล้อมและฝุ่นละอองที่คนงานได้รับในโรงสีข้าวที่จังหวัดกาฬสินธุ์ และศึกษาข้อมูลความคิดเห็นและปัญหาสุขภาพของคนงานในโรงสีข้าวและประชาชนในชุมชนที่อยู่ใกล้เคียง โดยทำการเก็บตัวอย่างฝุ่นละอองในโรงสีข้าว พบว่า ขนาดของฝุ่นละอองในโรงสีข้าวที่ทำการเก็บมีเล็กกว่า 10 ไมครอน ซึ่งไม่เกินค่ามาตรฐานฝุ่นละอองในบรรยากาศทั่วไปตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ พ.ศ. 2538 แต่พบว่าผู้ที่ทำงานในโรงสีข้าวร้อยละ 97.73 มีอาการเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจและพบว่าผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนมีอาการเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจมีความสัมพันธ์กับการได้รับฝุ่นละอองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงกับโรงสีมีโอกาสมีอาการเกี่ยวกับระบบทางเดินหายใจที่เกิดจากฝุ่นละอองอาการใดอาการหนึ่งหรือหลายอาการ มีค่า 4.38 เท่า ของผู้ที่อาศัยในชุมชนเปรียบเทียบ รองลงมาคือปัญหาหกลพิษทางเสียง เสียงดังที่เกิดขึ้นเกิดจากกระบวนการสีข้าวของเครื่องจักร เสียงจากสายพานลำเลียง เสียงจากรถตักเกลี่ยข้าว รถบรรทุกข้าวเปลือกซึ่งความดังของเสียงที่เกิดจากกระบวนการสีข้าว นั้นอาจจะมีค่าความดังไม่เกินค่ามาตรฐานที่กรมควบคุมมลพิษกำหนดไว้ แต่เมื่อได้สัมผัสกับเสียงนั้นอยู่นาน ๆ ก็สามารถก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ที่ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวได้ โดยมลพิษจากเสียงดังมีผลต่อผู้ปฏิบัติงานมากที่สุดคือส่งผลกระทบต่อการได้ยินเสียง รองลงมาคือส่งผลกระทบต่อ การสื่อสารทำให้การสื่อสารบกพร่อง รบกวนสมาธิการตั้งใจรับฟัง เกิดความเครียด และส่งผลกระทบต่อ ประสิทธิภาพในการทำงานทำให้ทำงานล่าช้า และสุดท้ายคือปัญหาหกลพิษจากความร้อน ซึ่งเกิดจากความร้อนจากการทำงานกลางแจ้ง และภายในโรงสีที่ปิดทึบทำให้อากาศถ่ายเทไม่สะดวกเกิดการสะสมของความร้อนภายในโรงสีมากขึ้นและที่ลานตากข้าวก็เป็นพื้นปูนที่ผิวหน้าขัดมันทำให้เกิดการสะท้อนพลังงานความร้อนที่ได้รับจากแสงอาทิตย์กลับออกมาส่งผลให้พื้นที่บริเวณโรงสีข้าวมีอุณหภูมิสูงกว่าบริเวณอื่น ส่งผลต่อผู้ปฏิบัติงานคือทำให้เกิดการอ่อนเพลีย เกิดการขาดน้ำ เป็นลมเนื่องจากความร้อน เกิดผดผื่นและเกิดเป็นตะคริว จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องผลกระทบของมลพิษและมีความรู้ความเข้าใจในการป้องกันตนเองดีแต่ส่วนใหญ่มักจะละเลยในการใช้อุปกรณ์ป้องกันมลพิษที่โรงสีข้าวจัดเตรียมไว้ให้ใส่ป้องกันตัวเองจากมลพิษ เช่น ไม่ใส่อุปกรณ์ป้องกันฝุ่นละอองที่ได้มาตรฐานโดยมักจะใช้ผ้าหรือ

เลือดมืดปิดจุมูกแทนซึ่งไม่สามารถป้องกันฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กได้ ไม่ใช่ที่อุดหูป้องกันเสียงที่ตั้ง
 ในขณะทำงาน เนื่องจากคิดว่าไม่เป็นอะไรเพราะการเจ็บป่วยที่เกิดจากการได้รับมลพิษนั้นจะต้อง
 ใช้เวลานานถึงจะแสดงอาการเจ็บป่วยออกมาให้เห็นซึ่งไม่เหมือนกับที่ได้รับอันตรายจากการ
 ทำงานแบบอื่น ๆ เช่น บาดแผลที่ได้รับจากของมีคมหรือสิ่งของตกทับซึ่งการได้รับบาดเจ็บเหล่านี้จะ
 เห็นผลในทันทีจึงทำให้มีการป้องกันตัวเองดีกว่าการป้องกันตัวเองจากมลพิษ ดังนั้นผู้ที่
 เป็นเจ้าของกิจการโรงสีข้าวและภาครัฐต้องช่วยกันกระตุ้นเตือนให้ผู้ที่ทำงานอยู่ในโรงสีข้าวเกิดการตื่นตัวและ
 ตระหนักถึงอันตรายที่จะได้รับจากมลพิษซึ่งจะช่วยให้เกิดการป้องกันตัวเองจากมลพิษมากยิ่งขึ้น
 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรอนงค์ ภาคพิชเจริญ (2535) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการ
 ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดังของผู้ใช้แรงงาน ในโรงงานอุตสาหกรรม
 คอนเดนเซอร์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านความรู้เรื่อง
 อันตรายและการป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดัง ตัวชี้เนาะการกระทำได้แก่ การได้รับ
 คำแนะนำและการกระตุ้นเตือน ระยะเวลาที่ทำงานสัมผัสเสียงดัง ความคิดเห็น และประสพการณ์
 ในการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเสียงดัง พบว่าผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ร้อยละ 90 เคยได้รับ
 คำแนะนำเรื่องอันตรายและการป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดัง โดยได้รับจากนายจ้างหรือ
 หัวหน้างานมากที่สุด และพบว่าผู้ที่มีความรู้สูงในเรื่องอันตรายและการป้องกันอันตรายจากการ
 สัมผัสเสียงดัง จะมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดังสม่ำเสมอว่าผู้ใช้แรงงาน
 ที่มีความรู้ต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งผู้ใช้แรงงานที่เคยได้รับคำแนะนำและ
 การกระตุ้นเตือนอย่างสม่ำเสมอ จะมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดัง
 สม่ำเสมอว่า ผู้ใช้แรงงานที่ไม่เคยได้รับคำแนะนำและกระตุ้นเตือน หรือได้รับไม่สม่ำเสมอ อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าระยะเวลาที่ทำงานสัมผัสเสียงดัง มีความสัมพันธ์กับการ
 ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดัง โดยผู้ใช้แรงงานที่มีระยะเวลาสัมผัสเสียงดัง
 มากกว่า 3 ปีขึ้นไป จะมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากการสัมผัสเสียงดังอย่างสม่ำเสมอว่า
 ผู้ใช้แรงงานที่มีระยะเวลาทำงานที่สัมผัสเสียงดังต่ำกว่า 3 ปี

ในส่วนของการจัดการของผู้ประกอบการ มีการตรวจวัดปริมาณฝุ่นละออง เสียงดัง และ
 ความร้อนแต่ไม่สม่ำเสมอ ซึ่งทำให้ขาดการเฝ้าระวังถึงปัญหามลพิษที่เกิดขึ้น แต่ทางผู้ประกอบ
 กิจการได้มีการจัดอุปกรณ์ป้องกันตัวเองที่ได้มาตรฐานแก่ผู้ปฏิบัติงานบ้างเป็นบางส่วน อาจจะไม่
 เพียงพอกับจำนวนผู้ปฏิบัติงาน ทำให้ผู้ปฏิบัติงานต้องสัมผัสกับมลพิษจากกระบวนการผลิตของ
 โรงสีข้าวได้ ในส่วนของการติดตั้งระบบกำจัดฝุ่นละอองมีการใช้พัดลมดูดอากาศมาเก็บไว้ใน ระบบ
 เก็บรวบรวมฝุ่น

(Cyclone) ระบบถุงกรอง (Bag Filter) ระบบสเปรย์น้ำ (Spay Chamber) ในขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ การเทข้าวเปลือกเพื่อลำเลียงข้าวเปลือกไปยังไซโล และการกองข้าวเปลือกที่รอเข้าสู่กระบวนการสีข้าว การร่อนเพื่อกะเทาะเปลือกออกจากเมล็ดข้าวและขบวนการขัดร่อน และแยกประเภทข้าว การบรรจุซีเมนต์และข้าวสาร ลมที่ระบายจากกระบวนการอบข้าว กองรำหยาบและละอองที่ได้อาจจากการสีข้าว ซึ่งในบางโรงสีข้าวใช้วิธีการประกอบขั้นตอนการผลิตในระบบปิด อีกทั้งมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตจากโรงสีข้าวบ้างเป็นบางครั้ง และให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวและการป้องกันตัวเองจากมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตจากโรงสีข้าวบ้างเป็นบางครั้ง โดยใช้การประชาสัมพันธ์ การจัดบอร์ดความรู้ และการจัดอบรม

อาจกล่าวได้ว่า เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม จึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆฝ่ายในจังหวัด ทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน ช่วยส่งเสริม สนับสนุน ผลักดันให้เกิดกิจกรรมในการควบคุมป้องกันแก้ไขมลพิษที่เกิดขึ้นจากกระบวนการผลิต ดังนั้นการนำรูปแบบและวิธีการ รวมทั้งเทคโนโลยีที่เหมาะสมเข้ามาจัดการกับปัญหามลพิษที่มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนในพื้นที่ที่มีสถานประกอบการตั้งอยู่ และการป้องกันตัวเองของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว จึงต้องเหมาะสมและเพียงพอกับบุคลากร อย่างไรก็ตามผู้ที่มีส่วนรับผิดชอบควรแนะนำให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมลพิษที่เกิดขึ้น วิธีการควบคุมและแก้ไขอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง สิ่งที่สำคัญคือให้เจ้าของสถานประกอบการมีความตระหนักในการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องการจัดการมลพิษของผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว กรณีศึกษา อำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลก ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผู้ประกอบกิจการโรงสีข้าว

- ควรมีจิตสำนึกที่ดีต่อการดำเนินการโดยต้องติดตั้งอุปกรณ์ที่สามารถช่วยลดการเกิดมลพิษให้ได้มากที่สุด
- ควรมีการรณรงค์และจัดอบรมให้ความรู้ด้านการปฏิบัติตนของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวให้เหมาะสมและจัดหาอุปกรณ์ป้องกันตัวเองให้เพียงพอกับผู้ปฏิบัติงาน
- ควรให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมลพิษที่เกิดขึ้นแก่ผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าวอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนวิธีการควบคุมและแก้ไขอย่างเร่งด่วนและต่อเนื่อง

2. หน่วยงานของรัฐ

- ต้องมีการติดตามตรวจสอบการปล่อยมลพิษของโรงสีข้าวอย่างสม่ำเสมอ

- หน่วยงานของรัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุน เพื่อผลักดันให้เกิดกิจกรรมในการควบคุมป้องกันและแก้ไขมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าว

- ควรให้คำแนะนำ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการโรงสีข้าวใช้กระบวนการและเทคโนโลยีการผลิตที่ดีและใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมในการจัดการกับปัญหามลพิษที่มีผลกระทบต่อสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว

- ควรดำเนินการประชาสัมพันธ์และทำความเข้าใจความเข้าใจกับชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงสีข้าวเกี่ยวกับการจัดการและการป้องกันตัวเองจากมลพิษที่เกิดจากกระบวนการสีข้าว โดยอาศัยสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อย่างสม่ำเสมอ

- ควรเร่งศึกษาและพัฒนาอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการป้องกันและกำจัดมลพิษให้มีประสิทธิภาพสูงที่สุด เพื่อให้ผู้ประกอบการโรงสีข้าวได้นำไปติดตั้งในโรงสี

3. ชุมชน

- ควรมีการประสานความร่วมมือกับผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว และชุมชนใกล้เคียงให้มีความเข้มแข็งในการจัดการกับปัญหามลพิษจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าวร่วมกัน

- ควรมีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันตัวเองและการจัดการกับมลพิษที่เกิดจากกระบวนการสีข้าวแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ

- ควรมีส่วนร่วมมือกับภาครัฐและเอกชนในการตรวจสอบการปลดปล่อยมลพิษของโรงสีข้าว

4. ผู้ปฏิบัติงานในโรงสี

- ต้องใช้อุปกรณ์ป้องกันตัวเองจากมลพิษที่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวได้เตรียมไว้ให้ทุกครั้งที่ปฏิบัติงาน

- หมั่นตรวจสอบอุปกรณ์ป้องกันมลพิษที่ตัวเองใช้ให้อยู่ในสภาพที่ดีพร้อมที่จะใช้งานได้อย่างสม่ำเสมอ

- ควรศึกษาหาความรู้ในการป้องกันตัวเองจากมลพิษที่เกิดจากกระบวนการผลิตของโรงสีข้าว

5.4 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของฝุ่นละอองกับระยะเวลาในการทำงานต่อการการเจ็บป่วยของผู้ปฏิบัติงานในโรงสีข้าว
2. ควรศึกษาบทบาทของชุมชนในการมีส่วนร่วมในการป้องกันและการจัดการกับมลพิษในโรงสีข้าว เพื่อเป็นแนวทางในการเพิ่มศักยภาพของชุมชนให้มีส่วนร่วมในการป้องกันและการจัดการมลพิษ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved